

MII LANG

HUGO TREFFNERI GÜMNAASIUM

AASTAST 1925

NOVEMBER 2012

SELLES NUMBRIS:

REBASTE RETS, HELEN KÖHLER, TAAVI ORRO, JALGPALL, AUTOVABA NÄDAL, „SEE ON KUNSTI-AJALUGU!”, SÜGISPIKNIK, HOLLANDLASED JA PRANTSLASED + MUUD HUVITAVAT

Sügis-talvine värvidemäng

Alles see oli, kui rääkisime bioloogia arvestusel sellest, kuidas sügiskülmade saabudes laguneb roheline pigment - klorofüll - lehtede kloroplastides. Madalate temperatuuride suhtes on punased ja kollased karotinoidid vastupidavamad ja seetõttu värvuvadki puude lehed kollaseks ja punaseks.

Nojah, omandasime seesugused ja teistsugused tarkused ning läksime nädalasele puhkusele. Siis aga sadas üleöö maha lumevaip ja senine värvidemäng nägi valge looduse taustal üpris kentsakas välja. Keerasime kella ja vaatlesime sügise talveks muutumist. Säärane varajane looduse vingerpuss tekitas vastakaid arvamusi, palju liikluse kära ja uputas sotsiaalvõrgustikke. Ehkki Eestimaa on küll pisikene, kogesin, kui erinev võib olla tema ilmastik vahemaid läbides. Hiiumaalt Tartu poole sõites kohtasin seitset eriilmelist vaatepilti, üks ilusam kui teine. Ka inimesed ja suhtumised on sealjuures erinevad. Viiest Tartu poole sõitjast olin mina ainus, kes meeleheitlikult autoaknast pimedusse vaadates loodust eristada püüdis. Autojuht kirus, et halb on sõita, kõrvalistuja leidis, et lumega kaasneb ka sool ja see ei mõju teps mitte hästi tema uutele saabastele. Kolmas ootab septembri algusest saadik suve ja neljandal oli ümbritsevast ükskõik.

Kuid miks on nii oluline loodust märgata ja muutusi tähele panna? Eks ikka seepärast, et taastada korrakski iseendas looduslik rütm, hingata sügavalt sisse ja välja värsket õhku ning puhata silmi horisondil, seal, kus taevas kohtub maaga. Looduse rütmi jälgides peame oma elutempot aeglustama, õppima märkama ja nautima, avardades niiviisi elamise aega. Ehk sellepärast mulle tunduski koolivaheaeg nii võrratult pikk aeg?!

PEA-TOIMETAJA
ELIISA
ÜLEVAIN

75 minutit kuldne kesktee

TEKST IIDA ELISE MURUMETS

Alates sellest õppeaastast on kõik koolitunnid 75 minutit pikad. Senini on vastukaja olnud enamjaolt positiivne. Erilist rõõmu ja entusiasmi näitas õpetaja Tiina Niitvägi-Hellamaa, kes leidis, et 75 minutit on täiesti ideaalne pikkus ja tunnid on selle võrra efektiivsemaks läinud.

Ka õpilased on igati rahul. Öeldi, et 45 minutiga saab tund liiga ruttu läbi ja ei jõuta korralikult teemasse süve-

neda. 90-minutlised tunnid olid jällegi liiga pikad ja mõte kippus tunni lõpus uitama minema.

Aga nagu ütles juba vanarahvas, et pole head ilma halvata ja nii on ka nüüd. Kirjandi kirjutamiseks pole 75 minutit siiski piisav aeg. Lisaks arvasid loodusklassi õpilased, et keemiat oli parem õppida, kui tund oli 15 minutit pikem.

45-minutiliste tundide järele tuntakse aga kõige rohkem puudust enne söögivahetundi, kui kõht koriseb ja südames on kustumatu soov juustušnitslit süüa!

JUHENDAJA
Age Salo

KÜLJENDUS
Annemari Sepp

VEEBIMIILANG
Mihkel Eidast

FOTOD
Mari-Liis Kullamaa,
Kaarel Kree, Andreas
Must, Siim Oks

PEATOIMETAJA
Eliisa Ülevain

TOIMETUS

Laura Porovart, Liisa Kriipsalu, Oto Tuul, Hanna-Lotta Otsstavel, Maria Roberta Org, Kaisa-Liina Näär, Iida Elise Murumets, Monika Tõlgo, Liisa Kõrgekuhi, Aksel Part, Daniel Kütt, Laura Tiitus

Sügis-piknik puust ja punaseks

Iga uue kooliaasta alguses seab meie suur pere sammud piknikupaiga poole, olgu selleks siis Taevaskoda või mõni lähem koht Tartus. Seda (pool) vaba päeva septembrikuus tervitavad nii õpilased kui ka õpetajad. Kuigi kõnealune traditsioon on üks lemmiküritusi õpilaste seas, leidub sellegipoolest igal aastal alati ka neid, kelle jaoks ürituse korraldusest midagi vajaka jääb. Otsustasingi huvijuht Uve Saarelt lähemalt uurida sügis-pikniku tagamaid ning välja selgitada vastused enamlevinud küsimustele, kõhklus-tele ning arusaamatustele seoses selle pikaealise üritusega.

TEKST LIISA KRIIPSALU

Õpilased arvavad, et võiks

- ... toimuda rohkem võistlusi
- ... lisada ürituse kavva ka mõni nuputamist või loomingulisust nõudev tegevus
- ... valjuhääldi patareid enne pikniku-le suundumist üle kontrollida

Mis on sügis-piknik?

Sügis-piknik on meie kooli väga eakas traditsioon, mille juured ulatuvad lausa 120 aasta tagusesse aega, mil meie koolipapa Hugo Treffner isiklikult oma koolipoisse vähemalt korra aastas krihvelduste ja rehkenduste juurest eemale viis. Sellal mindi paadiga Emajõele sõitma ning õhtul pakkus Treffner oma hoolealustele teed ning kehakinnitust. See ilus traditsioon taastati esmalt 1996. aastal, kui koolipere suundus Raadi mõisasse piknikule. Esimest korda seati Taevaskotta sammud aga 2000. aastal ning sellest ajast saati on piknik Ahja jõe kaldal olnud õpilaste vaieldamatu lemmik.

Mis on sügis-pikniku eesmärk?

Pikniku eesmärgiks on lisaks traditsiooni jätkamisele viia koolirahvas päevaks igapäevasest õppetööst eemale. Piknik vabas õhus ning keskkonnas aitab kaasa õpilaste ning õpetajate vahelise suhtluse arendamisele ning suhete loomisele. Ühesõnaga puhtalt seltskondlik üritus – ilus punkt suvevaheajale.

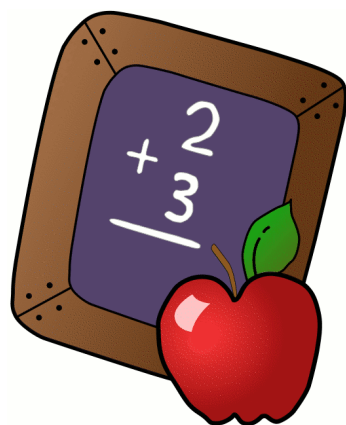
Kes korraldab traditsiooniliselt pikniku?

Kuigi 2011. aastal oli korraldaja rollis 11.c klass, oli see vaid erand, mis kaasnes ümberkorraldustega kooliaasta alguse üritustes, mille nimekirjast kaotati tollase 10.c võidetud tutvumisõhtu. Traditsiooniliselt on pikniku korraldajateks olnud meie kehalise kasvatuse õpetajad Anneli Saarva ja Priit Parisoo koos teiste aineõpetajatega. See selgitab ka pikniku sportlikku vormi.

Miks ei ole sügis-piknik igal aastal Taevaskojas?

Väljasõiduga piknik ei ole odav. Vaja on organiseerida transport, toitlustamine ning vahel isegi külalisesinejad. Paar korda on tulnud meil enestel väljasõidu teostamise nimel välja käia 1-2 eurot, kuid üldjuhul saadakse vajaminev summa siiski projektidest. Viimase puhul peame me kõik ütleva suure „Aitäh!“ õpetaja Saima Kaarnale, tänu kellele piknik meie jaoks midagi maksuma ei lähe. Kuna iga-aastane projekti taotlemine on küllaltki stressirohke ning alati seda ka ei rahuldata, on koolil välja kujunenud omamoodi skeem: abiturium kestab 3 aastat, seega nendest aastatest vähemalt üks peab toimuma Taevaskojas, teised kaks leiavad aset siin samas koduses Tartus. Siinkohal on mul teile kõigile hea uudis – järgmisel aastal toimub piknik taas just Ahja jõe kaldal!

Hea, et nalja saqab

TEKST KAISA-L. NÄÄR

Reedel, 5. oktoobril algas koolipäev nagu tavaliselt - kell 8.05, kuid tund kestis tavapärase 75 minuti asemel 60 minutit. Ainuke erinevus tavalisest päevast seisnes selles, et vahetundide ajal oli aatriumis ja koridorides kuulda erinevaid muusikapalu: õpetajate soovilugusid Rammsteinist Abbani. Pärast tundide lõppu koguneti aulasse aktusele, mille korraldasid 12.e klassi õpilased. Iga sisenevat õpetajat tervitasid treffneristid marulise aplausiga, mis pedagooge näis kohutavat. Nii mõnigi oli näoga, et pöörab tagasi. Oli natuke naljakas ja õpetajad ärevad. Õhus oli ootust. Põhjusega, sest esilinastus filmTreffneri džunglist, kus kajastati erinevaid õpetajate liike. Meelde jäid Anttiux Sexius, Mathematikos Timakos, Historis Kopvekis.

Aktuse lõpus kinkisid abiturientidele õpetajatele isetehtud märkmikud, millel olid kirjas tsitaadid erinevatelt kuulsatelt inimestelt ning vahtraroosid.

Vaata ka videot:

Nädala kultuuriannus uuest huviringist

Iga treffnerist on kuulnud Tammsaarest ja Wiiraltist. Kuidas on aga lood näiteks Kalev Kesküla, Eike Epliku või Ingrid Lukasega? Julgen arvata, et paljud jääksid nende nimede puhul hätta. Õnneks ulatab sellest sügisest treffneristile siinkohal abikäe kooli uus huviring: kultuuri ja loomingu ring.

TEKST MONIKA TÖLGO

Uue huviringi loomine ei ole sugugi keeruline

Ringi eestvedajaks on kooli vi-
listlane Liisa Pool, kes hetkel
ise Tartu ülikoolis sotsioloogia
ning teatriteadust tudeerib. Antud
ringi loomise idee tekkis entu-
siasistlik üliõpilane sel suvel, mil kuulis tuttavat kurt-
mas, et koolis räägitakse liiga
vähese kaasaegsest eesti kultu-
tuurist. Suutmata niisugusest
haridussüsteemi puudujäägist
lahti lasta, kirjutas ta neiu oma
ideest kooli juhtkonnale, kes
osutus väga vastuvõtlikuks
ning abivalmiks. Uus huviring
oligi sündinud.

Mitte ainult humanitaaridele

Kultuuri ja loomingu ringi eesmärgiks ongi sukelduda eesti nüüdisaegse teatri-, muusika-, kirjandus-, kunsti- ja filmimaailma. Liisa soovib avardada treffneristide silmaringi, tutvustada neile huvitavaid kultuurisündmusi- ja ilminguid.

mis muidu jääksid ehk kiire elutempo tõttu tähelepanuta. Veel on ring hea koht kultuuri üle arutlemiseks ning muljete jagamiseks. Liisa rõhutab, et eriti oodatud on õpilased, kes muidu sellise asjaga kokku ei puutuks, kuid kellel jagub siiski huvi. Ühegi matemaatika ega füüsika ees ust kinni

Huviring
toimub
reede-
ti pärast
neljandat
tundi.

ei tõmmata ning kellelgi ei lasu
kohustust iga kord kohal käia.

Minevikust ja tulevikust

Huviring ise toimub reedeti pärast neljandat tundi. See on ideaalne võimalus puhata pingelisest koolinädalast, võtta ette üks seiklusterohke reis kultuurimaale ning leida endale uusi ja huvitavaid sõpru. Kahe kuu jooksul on jõutud rääkida draamafestivalide ajaloost, külastada kaht „ART IST KUKU NUUT“ näitust ning kohtuda Tartu Elektriatri eestvedajaga. Selle aastanumbri sees plaanitakse veel näiteks külastada Urmas Vadi lavastuse teatriproove ning oma nõusoleku üles astumiseks on andnud ka noor kitarritalent Argo Vals. Laiemas tulevikuplaanis unistab Liisa sellest, et treffneristidel jaguks huvi edaspidisekski ning et ringist areneks mitmeaastane projekt.

Kelle läheduses elad Sina?

Miilang uuris, kus elavad Treffneri õpilased ja õpetajad Tartu linnas. Küsitluse viis läbi Daniel Kütt. Tulemused on teie ees.

NUMBRINURK

16

protsenti Treffneri õpilastest elab
Annelinnas

1

Õpilane elab Maarjamõisas

R o o s a

on jõehobu piima värvus.

3

linnaosa on meie kooli õpetajatest
tühiad

417

Õpilast vastas küsitlusele

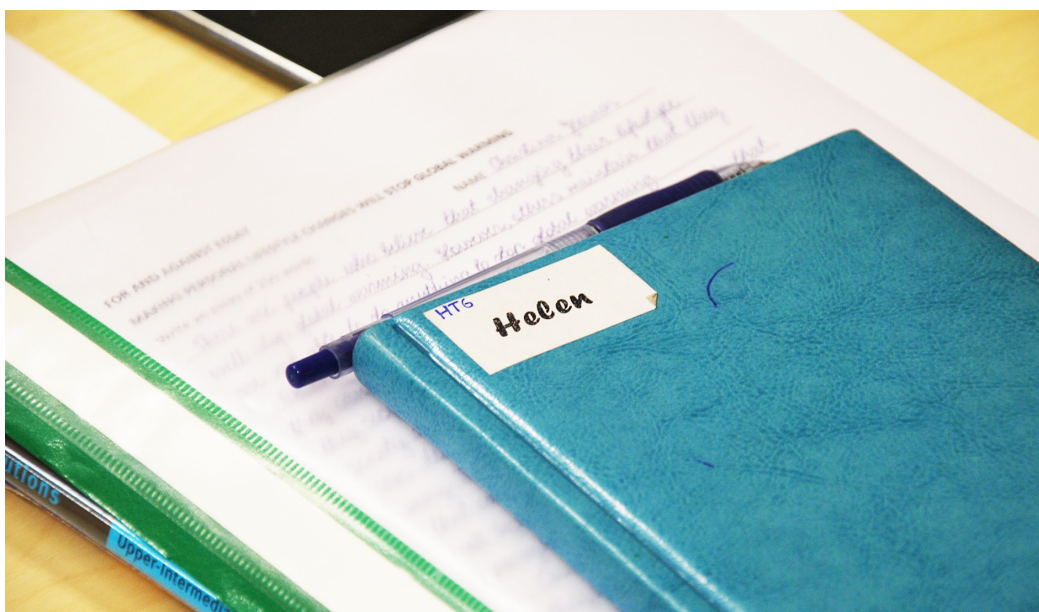
Hingelt ja hingega õpetaja

Lausa aasta on olnud kooli kolmanda korruse keeleõpetajate pesas üks agar askeldaja rohkem. Saage tuttavaks - Helen Köhler. Vahemärkusena väga uudishimulikele: jah, sarnasus maalikunstnik Köleri ja Heleni perekonnanime vahel ei ole juhuslik. Õpetaja sõnul on kunstnik tema abi-kaasa kauge sugulane.

TEKST LAURA POROVART

Õpetaja Heleni tunneb värviliste sukkpükste, mille kandmine pida-vat tema sõnul nõudma tohutut eneseületust, seelikute ja suure sületäie õpikute järgi juba kau-gelt ära. Õpetamise pisik on Helenil ja tema vennal päritud ilmselt emalt, kes on pikka aega töö-tanud õppealajuhatajana. „See on selline haigus,“ naerab He-len ja lisab, et õpetaja ametist unistas ta juba lasteaiast saa-ti, ometi ei pruugi ta seda elu lõpuni teha. Siinjuures tuleb meil kohe meelde nali, et oma

Eeskujuks kõigile: Helen on süstemaatiline klassipäevikupidaja

vana õpetaja tunned ära ikka selle järgi, et ta kannab endiselt sama seelikut. Kuid see, et valituks osutus just inglise keele õpetamine, oli puhas saatus. Nimelt pärast keskkooli lõpetamist ei olnud Helenil kindlat ainet, milles oleks ta erakordselt tubli olnud - ta oli nimelt kõikides ainetes erakordselt andekas. Siit ka põhjus, miks kogu tarkusepagasit kroonib hõbemedal. „Üldiselt on filo-loogidel ikka nii, et arvutada ei oska. Minul sedasi ei olnud.“ Proovitud sai nii Tallinna Üli-kooli psühholoogiasse, kus ühele kohale oli kaksikümmend kaks soovijat, kui ka Tartu Üli-kooli inglise keelde. Muidugi oleksid mõlemad ülikoolid ta avasüli vastu võtnud, kuid valiku juures sai määravaks just ühikaelu ja kodust eemale

saamine (Helen on sünnijärgne tallinlane- toim.) „Ja Tartu Üli-kooli oli minu jaoks ikkagi the Ülikool.“ Õpetaja ametile Heleni sõnul tema elus vastast ei ole. Peale viit aastat lastega kodus ole-mist maitstes ta aastakese ka kontoritööd, kuid tema sõnul oli see kohutav. Kontor ei ole tema koht, sest meil on teda koolis rohkem vaja! Pärast tööd on Helen kodus kahele lapsele, Marionile ja Tristanile, hoolitsev ema, kes sõidutab lapsi trenni ja koju. Hobidestki rääkides nimetab ta esimesena lapsed. Üritan seda jada jätkata „... ja teisena mees ja siis köök, jah?“. Selle peale naerab Helen, et köök on mehe hobi. Aga perega koosveedetud kvaliteetiga hindab õpetaja üle kõige. „Ma tahan, et lastele

“

Hobidestki rääkides ni-metab He-len esime-sena oma lapsed.

Jah, mõni-kord loen sõnaraa-matuid ka! Võtan su-valisest ko-hast lahti ja loen.

Huvitavad hovid: Peale kõige muu meeldib Helenile ka sõnaraamatuid lugeda

jääksid ilusad mälestused, kui-das nendega igal pool käidi. Ja silmaring laieneb neil nii ka!“ Kuid kui ikkagi „päris“ hobi-dest rääkida, siis kõlama jääb sport, sport ja veel kord sport. Ning ka ametialaselt tuleb end pidevalt täiendada. Kord, kui üks ülikooli õppejõud mainis, et tema lemmikraamatuks on sõnaraamat, oli toonane tu-deng Helen mõelnud, et see ei ole päris normaalne käitu-mine, kuid nüüd nendib, et on samasugune. „Jah, mõnikord loen sõnaraamatuid ka! Võtan suvalisest kohast lahti ja loen.“ Kuid kui tuleb kevad, siis olgu sõnaraamatud nii huvitavad kui tahes, Helen läheb oma idüllilisse maakoju Kanakülla. Seal on tal isegi väike lillepeen-nar ja sel aastal võeti üles ka esimesed „kardulad“. Alguses oli Helen täiesti kindel, et maja ümber kasvab vaid muru, kuid ajapikku jõudis ta tõdemusele, et hiiglama hea on süüa oma-kasvatatud aiasaadusi. „Eaga tuleb vist see tunne, et nii hea on oma kartuleid süüa.“

“

Ülikooli valikul sai määravaks ühikaelu ja Tartu Üli-kool oli Heleni jaoks ikka-gi the Üli-kool.

Eriline õpetaja: Koolis tunneb Heleni ära tema värviliste sukkade ja naera-tuse järgi

Vägitükid: Loodusklass tegemas raskeid samme võidu poole

Rebaste ristimine ehk koirohi, pommirünnakud ja kassitoit

27. septembril liikusid sel aastal alustanud gümnasistid koolis ringi pidevas hirmus ja mõningatel juhtudel ka näost roheliste ning kaametena. Välditi liiklemist ühekaupa ning vaid äärmisel juhul satuti aatriumisse. Käes oli rebaste sisseõnnistamise päev.

TEKST HANNA-LOTTA OTSAVEL JA MARIA ROBERTA ORG
FOTOD KAISA PÕHAKO

Päev algas juba traditsiooniks saanud võimlemisharjutuste ning pommirünnakuteks valmistumisega kooliesisel tänaval. Leidus mitmeid tavakodanikke, kes peatusid oma kiiretel asjatoimetustel ning jäid arusaamatute ilmetega jälgima hunnikut värvilistes riietes noori ini-

mesi kell 8 hommikul Rüütli tänaval pikutamas. Pommirünnakute suurimad fännid pole kindlasti õpetajad, kes peavad neid ebavajalikeks, eriti mustadel ning külmal ajal koridoripõrandatel. Retsipäev pani rebasekutsikate füüsilise vormi mitmel korral proovile, sest tuli

joosta ohtralt ringe ümber koolimaja, teha hulganisti võimalikult valju prääksuga kükke ning põgeneda valgetes kitlites ning koirohuga varustatud kaasõpilaste eest. Lihasevalu, trepist kangete jalgade tõttu raskendatud kõndimist ning igas võimalikus kohas sinikate omamise üle kurtsid kutsikad veel mitmeid päevi hiljemgi. Terve koolipäeva vältel kostitati meid koirohuga nii suurtes kogustes, et ilmselt oleme kõhuhäädast priid veel ka kolme aasta pärast.

Rebastele endile jäid ereldalt meelde seiklused kooli sööklaluses keldris – seal ootas meid päeva „maitsvaim“ osa. Ukse peal sibula suhu saanud, tuli roomata läbi kottipimeda ruumi üle kivide ning herneterade, ainsaks teejuhiks retsijate pehmelt öeldes veidi karmid ergutused. Samal ajal tuli võidelda ka kaasroomajate jalgadelt ning muudelt kehasadelt pärinevate hoopidega. Läbi nende proovilepnevate katsumuste jõudsime oma ”pidusöögi”. 10E-na oli meie kord sattuda keld-

risse viimasena. Jõudnud sihtpunkti, korraldati meile kiireimas korras üks pommirünnak, mis ruumi kitsuse tõttu meenutas rohkem üht massilist külakuhja. Seal pikali maas lebedes, tundes enda all midagi limast ning märga, oli lausa vapustav leida end eelnevalt hõrgutisi maitsnud klassi välja tulnud toidu seest. Peale keldriskäiku sattus juhuslikult olema muusikaajaloo tund, kus, tundes seda pahviks lõovvat rebastega kaasa tul-

Pommirünnak meenutas rohkem üht massilist külakuhja

nud aroomipilve ning nähes meie silmnähtavat ahastust, hakkas lugupeetud õpetaja Keerbergil meist, rebastest tõsiselt kahju. Söögi kokkusegamise ning selle õpilastele manustamisega oli palju negatiivseid reaktsioone nii õpilaste kui ka õpetajate seas. Omad plaanid on huvijuhil, kes kavatseb tulevaid aastail toiduga mängimise reeglid veidi muuta. Pärast koolitunde said piskised rebased minna koju oma haavu lakkuma ning võib-olla isegi inimestele mõeldud kõhutäidet hankima. Kuid juba kella neljast

alustas esimene klass ülistuslaulude kõlades teekonda läbi Tartu, tõestamaks, et nad on valmis olema täieõiguslikud Hugo Treffneri kooli rebased. Raekoja platsil sai tantsitud ning tehtud erinevaid akrobaatilisi etteasteid, mille tõttu sai nii mõnigi turist ja linnakodanik oma fotokaamerasse huvitava jäädvustuse. Eesti Rahva Muuseumi läheduses saime proovile panna oma füüsilised teadmised. Nende pii-sava olemasolu puudumisel pidime karistuseks saatma koirohuga maitsesstatud suitsukala mitmele ringile suust

suhu edasi kandes. Ringkäigu (õigemini ringjooksu) lõpp saabus Hugo Treffneri kuhu juures, kus andsid kõik, käsi südamele, hurmale koolijuhile kehastusele vande lasta 11.b klassi õpilased alati toidujärjekorras ette, mida oli lausa raske ennast tegema sundida.

Siis oli aga käes päeva enim elavust tekitanud sündmus. Koolimajas kanti ette oma kauaharjutatud tantsukavad, millega oli eelnevalt vaevalt nähtud nii tundide vahel kui ka nende ajal, peale ning ka enne koolipäeva. Greteliis(10.e) on kindel, et just tants ühendas klasse enim ning

oli kogu ristimise kõige lõbusam osa. Õpetajad kiitsid väga selle aasta rebaste tantsulisust ning iga klassikava omanäolist esitlust. Kavades oli suur osa klassijuhatajatel, kes olid hea meelega nõus oma rahuliku ning tasakaaluka maine hetkekski kõrvale heitma ning võimsalt tantsu vihtuma.

Paljudele üllatuseks napsasid esikoha seekord looduspäevale lapsed, kes olid aga selle täieõiguslikult välja teeninud. Kolm loodusklassi hurmavat, ülivõluvaid ning hämmastavalt nägusaid noormeest võtsid päeva lühidalt kokku:

„Tulime, saime retsitud, võitsime!” Selle aastasel võiduklassil on juba praegu pead kurikavalaid ideid täis, kuidas tulevase aasta noori rebasekutsikaid võimalikult karmilt sisseõnnistada.

Selle aasta rebaste retsist jäi enamusele osalejatest meelde siiski vaid positiivne emotsioon. Ka korraldajad jäid väga rahule. Paljudele huvi pakkuva küsimuse – kes koristas? peale ütles Johanna (11.b) : „Üllatavalt vähe oli pärast tarvis teha, aga võrreldes sellega, kui lahe see üritus oli, pole koristamine eriti midagi!”

Vägitükid: 10.e klassi kauaharjutatud inimpüramiid

Prantslased Eestis ehk kuidas kohtusid mulgikapsad ja konnajalad

TEKST LIISA KÕRGEKUIH

Võtsime välismaalased vastu

Nädala jagu enne arvestusi saabus meie kooli hulk prantslasi ja hollandlasi. Nende võõrustajatel oli seega terve nädal tihedalt tegevusi täis. Lisaks tundides käimisele ja külaliste lõbustamisele tundide ajast, oli vaja ka õhtud-ööd tegutsalt veeta. Esimesed päevad möödusid nagu ikka rahulikumalt – tutvustati kooli, mängiti ka mõni seltskonnamäng. Esmaspäeva kõige sportlikumaks tegevuseks osutus kindlasti tants Uvega. Eestlased, prantslased, hollandlased ühinesid, et kõik koos tantsida kaerajaani. Ülesanne ei osutunud aga üldsegi nii kergeks, sest külalistel oli raske õppida, meil aga raske õpetada. Nii vedeti oma poolteist tundi higi valades ja ajusid ragistades. Tunnist tuli võtta kõigil, sest neljapäevasel lõpupeol pidid nad eesti rahvariided selga panema ja õpitut esitama. Pärast kaerajaani oli võimalus nautida mõnusamat eesti spetsialiteeti – sauna! Seda võimalust ootasid nii mitmedki ja seega kujunes õhtu kahekordseks eksootikaks.

Seltsis segasem

Kuna nii hollandlased kui prantslased juhtusid külla tulema samal nädalal, oli võimalus ühendada mitmed tegevused. Ühelt poolt kergem võõrustajatele ning teisalt on suure seltskonnaga lõbusam. Nii käidi üheskoos fotojahil, kuid vihma tõttu pidid osalised katkestama. Põnevad teadused avastati AHHA keskuses ja Tartu

Eestlased, prantslased ja hollandlased ühinesid, et tantsida kaerajaani.

ajaloost saadi teada muuseume külastades. Hollandlased jõudsid lisaks kõigele matkata Endla rabas. Nädala keskel toimus kaks väljasõitu. Hollandlased oma võõrustajatega sõitsid Tallinnasse. Teletorn ja vanalinn olid põhilised külastuskohad. Prantslased ja nende võõrustajad külastasid Ida-Eestit, nimelt Sillamäed. Alguses tundus päev igasuguseks väljasõiduks ebasobiv: ilm oli külm ja tuuline. Keskpäeval õnnistati meid aga päikesega. Loodetavasti ei arva külalised nüüd, et Eesti ainult külm ja kõle on. Päev kujunes kokkuvõttes pikaks ja sündmusterohkeks ning Tartusse tagasi jõuti alles hilja õhtul.

Uhke lõpetus

Lõpuks jõudis kätte põhjalikult korraldatud ja lõpmatute söögivarudega ühislõpupidu. Neljapäeva õhtu algas prantslaste kaerajaani esitusega, kus esimest ja võib-olla viimast korda elus nähti prantslasi eesti rahvariides. Eestlaste esituses saime kuulda eesti pärimusmuusikat ja näha kohalike neidude võrgutavat kõhu-

tantsu. Lisaks sellele esines meeolukas publikulemmik poiste näitetrupp Uve Saare juhendamisel. Õhtule pandi punkt diskoga ja veel suurema sööminguga, sest toiduvarusid oli tõesti palju.

Keskpäeval õnnistati meid aga päikesega.

Juba järgmise hommiku varajastel tundidel pidid hollandlased bussi astuma ja oma Eesti sõpradega hüvasti jätma. Prantslasi ootas veel üks päev Tartus. Seekordne külalisterohke nädal on läbi ja kevadel ootab hollandlasi võõrustanuid ees nädal Hollandis. Prantslaste juures on juba ära käidud eelmise aasta kevadvaheajal. Seega on üks projekt lõpule viidud, teine alles poole peal. Ühtvõi teistpidi, loodetavasti nautisid seda rahvusvahelist koosolemist kõik.

Lucile Roberrini (prantslane):

Minu esimene mulje Tartusse saabudes oli väga hea. Ma kibelesin avastama seda minu jaoks tundmatut riiki. Olin vaimustuses reisist ning linna ja inimeste enda jaoks avastamisest. On palju erinevaid Prantsusmaale iseloomulikke jooni: hooned, maastik, inimeste kombed. Ma olin tõesti üllatunud, sest Eesti erines tohutult minu kodumaast. Meie võõrustajatega koosolemine oli väga meeldiv võimalus. Nad tutvustasid meile enda riiki, kultuuri, osa endi eludest, peresid ja sõpru. Uute kommete tundmaõppimine oli suurepärane. Enim üllatas mind, et eestlased tunduvad olevat väga rahulikud ja mõistlikud inimesed. Linn näis samuti rahulik. Lisaks olid kõik tõepoolest väga külalislahked. Mind panid imestama eestlaste kiirsöömis- harjumused, samuti oli kummaline, et tänaval suitsetamine on ebaviisakas. Ma veetsin ühe suurepärase nädala Tartus koos inimestega, kes on minu arust väga toredad. Kui ma peaks tagasi tulema, ei kõhkleks ma sekunditki, sest see reis oli uskumatu, ja ma olen uhke, et olen korra elus Eestis käinud. Kahjuks tundub mulle, et Prantsusmaal ei räägita üldse sellest uskumatust riigist. Minu viimane emotsioon Eestist minnes oli kurbustunne - lahkumine võõrustajatest ja inimestest, kellega tutvusin. Kuid siiski rahulolev tagasimineku pärast, et jagada reisimuljeid pere ja sõpradega.

Bisous!

(tõlkis prantsuse keelest Veiko Lillipuu)

Jalgpall on parem kui seks!

Ka tänava toimusid oktoobri alguses koolidevahelised jalgpallivõistlused ning meie kool pani võistkonna välja nii noormeeste kui neidude arvestuses. Sellisest maiuspälast ei saanud ilma jääda ka Miilangu jalkafännist spordireporter Aksel Part.

Noormehed

Enne turniiri

Ettevalmistused võistlusteks algasid juba nädal enne esimest mängu, kui peatreener Mart Kiis hakkas meeskonda kokku panema. Kapteniks määrati abiturient Reio Praats, kes turniiri eesmärkidest rääkides sõnas enesekindlalt: “Eesmärgiks on võit.” Õhus olid mõned küsimärgid: kui hästi sujub meestel kokkumäng? kuidas mõjutab võistkonna mängu eelmise aasta abiturientide lahkumine? Õnneks on võistkonna põhituumik alles ja rebaste hulgas peaks olema mitu korralikku mängumeest.

Kolmapäev, 3. oktoober

HTG jalgpallikoondislased kogunesid pool tundi enne esimese mängu algust Miina Härma Gümnaasiumiga Annelinna staadionile hea tuju ja säravate silmadega. Kohtumine algas tasavägiselt, kummalgi poolel polnud väga häid võimalusi, kuni Olger Jaaniste lõpuks vastaste kaitse lahti muukis ja seisuks 1:0 lõi. Teine poolaeg oli aga juba hoopis teisest puust: kui enne vaheaega oli löödud vaid üks värav, siis pärast seda tuli väravaid lausa kuus. Meie meeskond võitis selles punktis ohjad enda kätte ja mängu saatust oli sisuliselt otsustatud juba 10 minutit enne lõppu, kui Martin Aasmäe kõmmutas palli otse õhust väravasse, tehes seisuks 4:0. Pärast seda lasti jalg juba natuke sirgeks, mis lubas vas-

tastel kaks väravat tagasi lüüa. Lõpptulemust see aga ei muutnud ning Reio Praats vormistas lõpuks seisuks 5:2.

Neljäpäev, 4. oktoober

Meie meeskonnal oli ühel päeval lausa kaks mängu - pealelõunal Tartu Kommerts-gümnaasiumiga ja õhtul Tartu Kunstigümnaasiumiga. Esimene kohtumine algas kinniselt ja kummalgi poolel polnud kuigi palju võimalusi, kuid teisel poolajal suudeti ära kasutada vastaste väsimust ning võtta soliidne 3:0 võit.

Vaatamata sellele, et edasipäas alagrupist oli juba enne õhtust mängu kindel, osutus see seni peetud kohtumistest kõige põnevamaks. Nagu ikka kulges avapoolaeg tasavägiselt, veidi paremini olid end käima saanud treffneristid, kes läksid ka pisut enne vaheajavi-

let Kenn Laasi pealöögist 1:0 juhtima. Teisel poolajal olid aga vastased otsekui ümber sündinud ja panid kohe väga kõva pressi peale, mis olekski peaaegu edu toonud, kui meie värava all oli mitu ärevat momenti. Protokolli läks kirja 2:0 võit.

Esmaspäev, 8. oktoober

Uue nädala esimesel päeval tehti algust eriti põnevate play-off mängudega ning selleks ajaks jõudis välismaalt tagasi ka treener Mart Kiis. Sellest uut indu saanud meeskond kohtus veerandfinaalis Tartu Descartes'i Lütseumiga, keda oli nõrgestanud nende tähtmängija Tristan Koskori vigastus. Mängu vaikne algus ei ennustanud kuidagi sauna, mis küdemas oli, treffneristid domineerisid küll mängus täielikult, aga väravani jõuti

TEKST AKSEL PART
FOTO FLICKR

esimesel poolajal vaid korra, kui Karl-Kristjan Kivisto palli Andre Paju söödust vastaste väravasse lükkas. Seevastu teisel poolajal läks lahti tõeline väravatesadu, kui Descartes'i väravasse laoti veel kuus palli.

Suur 7:0 võit süstis noormees-tesse palju enesekindlust, mis kulus ka marjaks ära, sest kell kuus alanud poolfinaalis oli vastaseks tugev ja ülimalt füüsilist mängu harrastav Annelinna Gümnaasium. Meie mängijad vastasid samaga ja esimesed kümme minutit kestis võrdsete heitlus, kus võimalusi oli mõlemal poolel. Siis aga näitasid Andre Paju ja Karl-Kristjan Kivisto, et mängu võitmiseks on vaja enam kui vaid suurt tahet: imetlusväärsel tehnikal ja hea omavahelise kokkumänguga purjetati läbi vastaste kaitseliini värava ette, kust Paju palli külma ra-

huga värava alumisse vasakusse nurka lükkas.

Kui mäng uuesti lahti läks, tundus, et eelmise poolaja lõpus löödud värav oli vastased liialt endast välja viinud ning korralikust mängust ei tulnud neil suurt midagi välja.

“See oli seni kindlasti meie parim mäng, poisid suutsid külma pead hoida ja raske vastase vastu kindla võidu võtta,” kiitis treener Mart Kiis pärast mängu. Kaua polnud aga aega rõõmustada, sest valmistuma tuli hakata finaali, kus vastaseks oli seni samuti vaid võite tunnistanud Jaan Poska Gümnaasium.

Pärast väikest söögi- ja pesemispausi kogunesid mängijad jälle poole üheksa paiku staadionile sooja tegema, nendega ühinesid sooja saamiseks ka mõned pealtvaatajad, sest õhtu poole oli ilm päris külma ja tuuliseks muutunud. Viimaseks, kõige tähtsamaks, mänguks täienesid treffneristide read nii väljakul kui selle kõrval, kui kohale jõudsid meeskonna suurim väravakütt Martin Aasmäe ja kapten Praatsi fännklubi. Kell üheksa, kui kohtumine lahti läks, oli staadionil tõeline suure mängu

atmosfäär: pimeduse saabudes sisse lülitatud võimsad projektorid külma valgust heitmas mängijate keskendunud nägudele ning ennastunustavalt kaasa elavatele ja laulvatele fännidele - just selliste hetkede pärast jalgpall nii populaarne ongi. Pinge oli õhus avavilest päris lõpuni, kuid sellest hoolimata näitasid mõlema poole mängijad kvaliteetset mängu - oli kohe näha, et siin mängivad turniiri kaks parimat võistkonda. Esimene poolaeg lõppes

väravateta, mis oli suuresti mõlema kaitseliini hea töö tulemus. Paremini alustasid seekord vastased, kes suutsid surve peale panna ja mängu meie värava alla lükata. Kaitse esialgu küll pidas, aga mitte kaua - kui mängida oli jäänud veel umbes kümme minutit löödi esimene värav, kahjuks valele poole. See oli äratuskellaks meie ründajatele, kes hakkasid kohe aktiivsemalt tegutsema ja suutsid mängu jälle oma värava alt keskväljale viia ning

kui mängida oli veel vaid viis minutit, tõusid ka kaitsjad kõrgemale, sest kaotada polnud enam midagi. Viimased viis minutit oli niivõrd põnev, et kui meie mängijad ajaga võidu joostes meeletult värvav otsisid, polnud mu keha läbivad külmavärinad enam kuidagi jaheda ilmaga seotud. Kahjuks päästis aeg Poska mu-reneva kaitseliini ja meil tuli finaalis vastu võtta kibe 0:1 kaotus.

Ja nii ta läks...

POISTE VÕISTKOND

Treener Mart Kiis - Rakvere JK Tarva
Kapten Reio Praats - Jõgeva SK Noorus
Martin Aasmäe - JK Tammeka
Silver Kiho - FC Elva
Sander Randaru - Viljandi JK Tulevik (e)
Olger Jaaniste - Tartu Maag-Tammeka (e)
Raul Rinken - JK Tammeka (e)
Hans Daniel Kaimre(vv) - pühapäevajalgpallur
Karl-Kristjan Kivisto - U-19 II liiga
Peeter Sepp - U-19 liiga
Joosep Järs - FC Armaani
Kristjan Mürsepp - TÜ Fauna (e)
Andre Paju - U-18, JK Tammeka II
Robin Saluoks - U-18, JK Tammeka II
Edgar Kurg - Tartu Olümpia (e)
Kenn Laas - JK Tammeka

Martin Aasmäe: 5

Andre Paju: 4

Reio Praats: 3

Edgar Kurg: 3

Karl-K Kivisto: 2

Olger Jaaniste: 2

Kenn Laas: 1

Neiud

Noormees-tesga samal ajal toimusid mängud ka neidude arvestuses. Võistkondi ja seega ka mängu oli küll vähem kui poistel, aga kõik peetud kohtumised olid väga põnevad ja kohati ehk võitluslikumadki kui vastassugupoolel. Võistlustules olid ka meie kooli näitsikud, kes suutsid kuue võistkonna hulgas välja võidelda auväärsel teise koha. Alagrupist mindi ühe võidu ja ühe kaotusega edasi teise- na ning kuna ka poolfinaalis oldi võidukad, ootas ees finaali tugeva Kivilinna gümnaasiumiga, kellega alagrupis oldi juba korra mängitud. Tolles mängus tuli küll vastu võtta 0:1 kaotus, aga see ei vähen-

danud neidude indu finaali eel. Esikohamäng kulges suuresti vastaste taktikepi all, aga meie naiskond ei andnud neile midagi kergelt ning võitles lõpuni. Seda näitas ka mängu lõpptulemus, sest kuigi Kivilinn mängus domineeris, oli neil ikkagi suuri raskusi meie kaitse lahtimuukimisega ning väravani jõuti vaid korra - kahjuks sellest piisas, et vormistada jällegi 1:0 võit. Neiud olid aga väga rahul ka hõbemedalitega. Nagu eelpool mainitud, oli ka noormeeste medalite värviks hõbedane - niisiis toodi turniirilt koju kaks teist kohta, mis näitab, et treffnerist pole mitte ainult hea õppur, vaid ka kõva sportlane.

Hõbedased tüdrukud: Grete Mürsepp, Grete Kirik (12.A) ja Perttu Narvik (12.B)

Muhe ja mõistlik muusik Taavi

Vaevalt leidub kedagi, keda muusika jätkaks täiesti ükskõikseks – peaaegu meil kõigil on oma muusikaelistused. Osa inimeste huvi aga läheb sügavamale kui kuulamisnauding ja mõningad neist on leidnud muusikas oma kutsumuse. Üks neist on ka Taavi Orro, kes koolis tavaliselt väga silma ei torka, kuid muusikuna on ka temal olnud võimalus treffneristide ees esineda. Võib-olla mõned mäletavad eelmise aasta vabariigi aastapäeva aktust ning noormeest klarnetiga.

TEKST OTO TUUL

Lihtsalt läksin

Muusikuid Taavi suguvõsas ei ole ja ta päris täpselt ei teagi, kust see huvi tekkis. Muusikaõpinguid alustas ta igatahes oma kodulinna Väike-Maarja muusikakoolis: „Lihtsalt läksin ja hakkasin pilli mängima.“ Algne pillivalik langes saksofoni kasuks, kuid kuna pill oli toona väikesele poisile liiga suur ja raske, siis anti esialgu kätte klarnet, mis hiljem meeldima hakkas ja mille juurde ta jäi. Klarnet sobib hästi klassikalise muusika mängimiseks: „Mulle meeldib klassikaline muusika rohkem, saksofon kaldub pigem jazz'i poole tavaliselt. Mulle meeldib klarnet – see on kindla peale minek.“ Järgnesid aastad usinat har-

jutamist, milleks kannustas Taavit esialgu väga range esimene õpetaja, hiljem kujunesid stiimuliteks puhkpilliorkestris osalemine ja muusikakoolis tekkinud sõbrad. Põhikooli lõpu poole oli pillikäsitsemise oskus juba muljetavaldav – vabariiklikul konkursil võitis ta 2007. aastal 2. koha ja 2009. aastal 1. koha.

Tartu võlud

Hetkel õpib Taavi lisaks Treffnerile ka Heino Elleri nimelises Tartu muusikakoolis klarneti erialal. Soovides õppida muusikat oli valida kas Tartu või Tallinn, ja Tartu meeldis rohkem. „Kuna ma tahtsin muusikat edasi õppida, aga ma ei olnud päris kindel, et ma saan muusikuks, siis ma mõtlesin, et peab olema varuvariant, ja tulin Treffnerisse ka siis...mõistlik.“ Nüüd on ta oma plaanides küll kindel, kuid soovib endiselt saada korralikku gümnaasiumiharidust. Katsed tegi Taavi meie kooli nii reaal- kui humanitaarharru. Vahetult peale katseid oli ta kindel, et põrus, kuid reaali sai ta vestlusele ja humanitaari otse sisse. Vestlusel direktori ja õppealajuhatajaga jäi ta endale kindlaks ja astus reaalharru.

Iga algus on raske

Iseseisva elu alustamine uues linnas ja kahes koolis ei läi-

nud siiski päris ladusalt. „Raske oli alguses, see tähendab oli nii, et enamasti mulle meeldis Elleris, aga Treffneris mulle väga alguses ei meeldinud, ma võib-olla ei sulandunud klassiga otseselt. Ma mäletan, ma kirjutasin oma esimese kirjandi ka väga depressiivse, siis õpetaja Age Salo ütles, et ma loodan et päriselt asjad nii hullud ei ole,“ meenutab Taavi naerdes, „kuid tegelikult olid.“

Muusikaga ja muusikas

Vastus küsimusele, kuidas õnnestub tal ühendada kahe kooli pingeline õppetöö, on lihtsam, kui arvata võiks: „Niimoodi, et...õpin öösel. (naerab) Selles suhtes, et ma tavaliselt harjutan poole kümneni ja siis lähen koju ja õpin. Ja nii ongi, ses mõttes, et magan nädalavahetusel.“ On ütlus: head hinded, uni ja sotsiaalelu – vali neist kaks. Taavi lisaks jaotusele veel ühe valiku: „Mul oleks pigem head hinded ja klarnet, mu uni ja sotsiaalelu üldiselt kannatab.“ Kahtlemata on Elleris ja Treffneris korraga käimine suur väljakutse, millega

tuleb tegeleda iga päev. See tõttu peabki Taavi tähtsaks aja planeerimist ja tuletab endale meelde Goethe mõtet: „Alati on aega, kui seda hästi kasutada.“ Toetust ja innustust leiab Taavi oma perekonnast. Pingeid maandab ta aga nagu väga pal-

“Iga päev tuletab Taavi endale meelde Goethe mõtet: „Alati on aega, kui seda hästi kasutada“

noored – arvutimänge mängides. „Lihtsaid mängu, kus saad elada kellegi teise elu,“ seletab ta. Ka lugedes saab vaadata elu kellegi teise silmade läbi. Kas reaalklassi noormehele lugeda meeldib? „Oleneb raamatust täiesti, ma olen Harry Potteri fänn, aga üldiselt mul väga vabatahtlikult ei ole lihtsalt aega lugeda. Aga näiteks kui mulle tõesti raamat meeldib, siis ma loen, mul praegu on Krossi „Keisri hull“ kohustuslik kirjandus, seda ma loen küll hea meelega.“ Muusikule on pingeline, aga samas ka nauditav kogemus kontserdi andmine. Meeldivaima hetkena, mis seotud muusikaga, tuletab Taavi meelde kontserti eelmisel aastal Riias, kus ta esines kammeransambliga ja ise klaveri saatel. „Seal läks tõesti hästi. Paarsada inimest oli saalis ja kõigile meeldis, see oli tore.“

Ellerisse > Akadeemiasse >...muusikuks?

Tulevikus tahab Taavi kindlasti klarnetistiks saada, seda oskab ta kõige paremini. Tulevikuplaanid peale hariduse omandamist on aga seotud paraku välismaaga: „Lõpetan Treffneri ära, käin aasta veel Elleris, harjutan hästi palju pilli, lähen Akadeemiasse. Tõenäoliselt lähen tulevikus välismaale õppima, muidugi oleks tore Eestis töötada, aga mis teha, raha ei saa ja muusikud... Me ütleme Elleris, et me õpime seal töötuteks, aga noh, ma tegelikult tahaks ikkagi raha ka saada tulevikus, nii et tõenäoliselt peab välismaale minema, kuhugi orkestrimängijaks.“

Head hinded, uni ja sotsiaalelu – vali neist kaks. Taavi aga lisab ka klarneti

ARVAMUS

Tiina Tuhkur (vilistlane ja õpingukaaslane Elleris):

Taavi on üks igati tähelepanuväärne noormees, täielik perfeksionist, kes on oma agarusega eeskujuks igale kaasõpilasele. Kahes koolis samaaegselt täiskohaga õpida on ilmselgelt ennastalgav ja olla sellise koor-musega ka mõlemal 'rindel' üliedukas on üsna inspireeriv. Lisaks koolidele jõuab ta veel sotsiaalselt aktiivne olla ning on kõige selle sees ise veel rõõmus ja õnnelik ka. Vägev.“ võitlejahingega vend.

„KOKKUPÕRGE“

See 2004. aastal esilinastunud ning 2005. aasta parimaks filmiks kuulutatud draama on lugu inimestest – võib-olla ka lugu meist? – kes elavad oma hirmude ja eelarvamuste orjadena. Või kas hirmus elamine on üldse enam elamine?

Tehes kõik, et olla kaitstud, tunnetatakse vaid üha rohkem oma kaitsetust – sest kuigi kolitakse uude linnaosasse ja lastakse kõik ukسلukud ära vahetada, satuvad ka turvalistesse paikadesse laetud relvadega pärslased ning ka kõige valgustataval tänaval sõandavad kaks mustanahalist autovarast, püstolitoru näkku suunates mõõdajalutajaid röövida. Isegi seadus ei tundu turvalisust pakkuvat ning inimeste võrdõiguslikkus on pigem tühine sõnakõlks. Vastuseks sellele alandatakse ja kahtlustatakse, ollakse vihased ja kibestunud ning oma kontrollimisvajaduse ja kalduvusega teiste üle nende nahavärvi, päritolu ja võib-olla ka pisut kummalise tausta põhjal otsustada, pörkutakse omavahel valusalt kokku. Veel enam on see ehk kokkupõrge mina-küsimuse, iseen-daga – oma sisemiste vähem või rohkem peidetud eelarvamustega, enesekesksuse ja kitsarinnalisusega ning selle ehmatavate tagajärgedega, oma mineviku ja tuleviku, teiste ootustele vastamisega.

Võib-olla on vastus väikeses 5-aastases tüdrukus, kes saab oma julguse elada ja kaitsta usust nähtamatusse kaitsekeepi – võib-olla on vastus uskuda julgemises.

„Kokkupõrge“ on sügav, värskendavalt aus ja silmiavav film, mis vaatajat kõige paremas mõttes korralikult raputab.

„SHOOT ‘EM UP“

Michael Davise film „Shoot ‘em up“ on segu märulifilmist, komöödiast, verest ja porganditest. Miks porganditest? Sest selles filmis ei ole porgand lihtsalt köögivilj, vaid peategelase käes kardetav taparelv, millega tapetakse mitmed kurikaelad. Film räägib hāmara minevikuga rändurist Mr. Smithist. Lugu hakkab hargnema hektist, mil Mr. Smith näeb tänaval istudes ja porgandit närides juhuslikult pealt raseda naise mõrvakatset. Kõlab absurd-selt ja vägivaldselt? Seda see on ja filmi jätkudes igav ei hakka. Filmile annavad tublisti väärtust juurde meisterlikud näitlejad: oma bondiliku hoolimatu märulimehe rolli Mr. Smithina on veenvalt välja mänginud Clive Owen, kunagine James

ÕPETAJA SOOVITAB

KRISTIINA PUNGA (AJALUGU JA ROOTSI KEEL)

RAAMAT Orlando Figes „Nataša tants.Venemaa kultuurilugu“

FILM „Kokkupõrge“/“Crash“ (2004)

KONTSERT Bonzo

TREFFNERIST SOOVITAB

ANDRES KÄOSAAR (12.C)

RAAMAT Stephen King „Kõik on Mõeldav“

FILM „Shoot ‘em up“ (2007)

TEATER NO99 etendus „Suur õgimine“

INIMENE TÄNAVALT SOOVITAB

ANDREW SMITH (USA, 22.A)

RAAMAT Sherlock Holmesi lood

FILM „Forrest Gump“

MUUSIKA Ewert and the Two Dragons

Bondi osatäitja kandidaat; siira ja veetlevana mõjub Donna osa mängiv Monica Bellucci ja väsimatu ning ülbe antikan-gelasena annab särtsu juurde Mr. Hertzi kehastav Paul Giamatti. Siit ei tasu otsida sügavat tähendust või isegi haaravat süžeed, kuid auditav on tegevusega kaasaskäiv kaameratöö. Lisaks leiab filmist muu hulgas hoogsaid tulistamisstseene ja veidrat musta huumorit, mis sisustavad poolteist tundi lõbusalt, sisutihedalt ja pakuvad märulisõpradele toreda elamuse.

„PUNANE ETÜÜD“

Olen alati arvanud, et krimikirjan-dust loevad inimesed, kel reaalses elus jääb põnevusest vajaka. Minu kätte on aga sattunud ainult mõned üksikud krimiteosed. Ameeriklane Andrew Rütli tänavalt tunnistas, et tema lemmikraamatuteks on kõik Arthur Conan Doyle'i loodud Sherlock Holmesi lood. Kasutades ära vabadust valida kõigi Sherlocki lugude seast, otsustasin alustada täiesti algusest ehk juba 1892. aastal ilmunud raamatuga „Punane etüüd“. Raamatu algus on intrigeeriv: 19. sajandi Londonis satuvad korterit jagama kaks

isemoodi tegelast: endine sõjaväearst John Watson ning loodusteadustehuviline Sherlock Holmes. Erinevalt tavalistest 19. sajandi kirjandustegelastest tegelevad need karakterid ka muu kui ajaveetmise-ga seltskonnas ning intriigide ketramise-ga. Kirjanik Doyle on väga hea kirjeldaja, selles teoses on kirjeldusi just parajas koguses. Lugeda on lihtne, ent samas põnev. Holmes ja Watson on kuni raamatu esimese osani hõivatud süüdlase leidmisega ehk oma punase etüüdiga. Teine osa algab kirjeldusega Ameerika kõrbest ning sellel tundub alguses eelnevaga igasugune seos puuduvat. Edasi lugedes hakkab esimene mõrvalugu aga edasi kooruma ning segadusepilved kaovad peagi. Pea kogu raamatu vältel on lugu huvipakkuv, ehkki lõpuleheküljed kipuvad muutuma igavaks ning venima.

Arvan, et krimiignorandi jaoks on see hea romaan, ent vabast tahtest ma arvatavasti ühtegi sarnast teost lähimal ajal jälle lugema ei satu. Ilmselt saan eluks hädavajaliku adrenaliinikoguse kätte pigem päris elust kui niisugusest raamatust. Kui aga mõni sõber peaks minult kunagi küsima sobivat lugemist, mida pista rannakotti või lennusõidule kaasa võtta, siis usun, et see raamat oleks kindlasti just see õige.

FOTO IKEA-FI

Parimat luure-infot oskas mulle anda kohalik taimespets Ülle Seevri.

Potiasukatega tutvumas

Taimed siin, taimed seal, taimed iga nurga peal! Ei, see lugu ei räägi külaskäigust botaanikaaeda – see räägib hoopis potielanike elust ja invasioonist meie oma koolis.

TEKST AKSEL PART

Õppeaasta algul tekitas õpilaste seas palju elevust aatriumi keskele ilmunud uus suur “palm”. Kes ta oli või kust ta tuli, seda ei teadnud keegi, aga põnev tegelane oli ta igatahes. Kuigi natuke aega püüti “palmi” kollektiivselt ja näiliselt ükskõikselt eirata, ei andnud uudishimu lõpuks asu ning tuli alustada tutvumist uue pikaga. Esmalt piiluti uustulnukat pelglikult kaugelt, näiteks aatriumisil-la ohutust kõrgusest samal ajal vihi-kust õppimist teeseldes. Seejärel istus mõni uudishimulik trefferist ehk juba aatriumitrepile maha, püüdes kä-rarikkalt ning edutult jätta muljet, nagu oleks ta terve kooli huviobjekti kõrvale istuma sattunud puhtjuhuslikult. Järgmiseks tuli reaalne kontakt. Just nii juhtus ka “palmiga” ja nüüd lamaskle-vad õpilased juba meelsasti tema okste varjus, et mõttes Kanaaridele rännata. Mind pani see aga märkama, kui palju teisi tundmatuid potiasukaid meil koo-lis elutseb ja loomulikult soovisin ma nendega tuttavaks saada. Kuna neid oli nii palju, otsustasin kasutusele võtta ühe oma lemmiknippidest ning han-kida nende kohta natuke taustainfot. Parimat luureinfot oskas mulle anda kohalik taimespets geograafiaõpetaja Ülle Seevri.

Koolitee

Kõigepealt uurisin, kuidas taimed koo-li satuvad. Selgub, et roheluses kooli eest peame tänulikud olema taimesõp-radest õpetajatele, kes taimede kooli toomise täitsa vabatahtlikult oma ho-biks on võtnud. Tihti tulevadki meie rohelised sõbrad mõne sellise õpetaja kodust, näiteks on aatriumis elutsevad tõlvlehed pärit bioloogiaõpetaja Sai-ma Kaarna “emastaimelt”. Mõne taime on kool saanud ka vilistlastelt, just nii sattus kooli uhke “palm”, mille õige nimi on tegelikult Kanaari palm, ja ka teisel korrusel kasvav tsitrusesepp. Selline kord on koridorides - klassides aga on see iga õpetaja enda asi, kas ja

kui palju taimi ta sinna tahab. Paljudes klassides ei ole üldse taimi, sest lisaks taimede soetamisele tuleb nende eest ka regulaarselt hoolt kanda.

Elu koolis

Niisiis, kes hoolitsevad taimede eest koridorides ja klassides? Klassides on asi lihtne - iga õpetaja peab ise vaata-ma, et rohelus kõrbepruuniks ei muu-tuks, aga koridoride taimi väetab ja kastab jõudumööda väsimatu õp. Seev-ri, keda aitab selle juures ka koristaja Margit.

Õunad, pirnid, ploomid

Loomulikult on kooli peal taimi palju ja raske on neile pidevalt piisavas koguses vett anda - seetõttu peavad siin vastu vaid vähenõudlikud ja vastupi-davad taimesordid. Vastupidavad igas mõttes, sest lisaks veenappusele kuju-tavad koridoride rohelistele valvurite-le ohtu ka õpilased ise, kes ei arvesta tihti, et taimed on õrnad või lihtsalt ei hooli neist, ning võivad neile seetõttu viga teha. See on ka üks põhjus, miks me ei saa kooli õunapuud või sõstra-põõsast - need ei peaks lihtsalt siin-setele karmidele tingimustele vastu. Teiseks põhjuseks on viljad, mis maha kukkudes koristajatele hulga tööd juur-de tekitaks. Seega, kuigi oleks tore vahetunnis õuna haugata, seda ilmselt siiski ei juhtu.

Loodan, et minu hangitud luureinfo ai-tab kõigil lugejail taimedega parema-teks sõpradeks saada. Samuti loodan, et järgmine kord koridoris mõnd rohe-asukat silmates mõtlevad õpilased ka kogu sellele vaevale, mida mõned õpe-tajad näevad, et muuta meie koridorid rohelisemaks ja huvitavamaks. Mina igal juhul mõtlen sellele ja hindan veel kõrgemalt kui varem neid, kes pinguta-vad, et iga nurga peal tõesti oleks mõni taim.

„Rattaga kooli!” ehk Treffneri roheline kampaania

TEKST ELIISA ÜLEVAIN

Hõiskasime välja: „Tule reedel rattaga kooli,“ ja muidugi, et, „tublimat klassi ootab auhind!“ **Kuidas see kõik aga välja peaks kujunema, ei teadnud me isegi. Mõte tuli eksprompt, nii viimasel minutil, et uudis infolehte enam ei jõudnudki.**

Kuidas?

Teadsime, et kõigepealt on vaja jalgratta-parklaid juurde. Nii nagu ikka elus on, et kui midagi väga tahta, tuleb kõvasti soovida ja pöörduda kõige kõrgemate isikute poole. Niisiis tegime kõne linnavalitsusse! Meie idee ja aktivism võeti soojalt vastu, lubati korraldada kampaaniapäevaks ratastele kinnituskohad.

Reklaam, reklaam, reklaam!

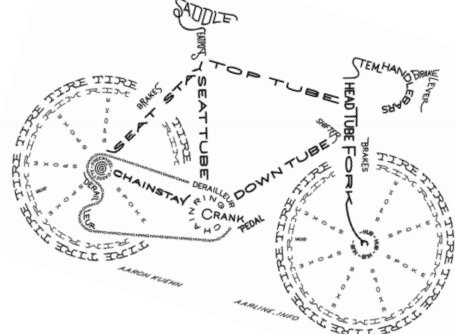
Teiseks komistuskiviks osutus infolevik. Kampaania tuli teha võimalikult atraktiivseks, et tolleks reedeks ka kõige logumad kahe rattalised oleks välja toodud ja kooli vändatud. Eks eesmärk oligi osavõtt. Tahtsime, et meil oleks tore ülekoolline traditsioon, et kes vähegi saab, tuleks jalgsi või rattaga kooli. Seega ühtlasi oleksime osa tervest rahvusvahelisest nädalast. Igasse nurka koolis sai üles riputatud plakat, reklaamisime klassides ja Facebooki gruppides. Kuidas aga kampaania vastu võetakse, seda ei osanud me mitte ette arvata, kuni....

....kuni saabus too reede! Varakult kooli vändanud, tõime õue lauad, nimekirjad ja hakkasime rõõmsalt roheliselt mõtlemaid treffneriste ootama. Linnavalitsus oli lubaduse täitnud - rattaid sai Rüütli tänavale kinnitada jõudsasti. Kes aga oleks arvanud, et see päriselt nii hästi läheb! Jalgsi tulijaid on ilmselt tavapäevadelgi palju, aga sellel päeval jäi ühistransport vist küll pika ninaga. Treffneristide arvelt. Rüütli tänav, kooliõue, Abakhani esine, iga viimane kui lambipost - kõik olid kella kaheksaks hommikul täis treffneristide jalgrattaid. Lugesime ära ka - tulemuseks saime 105 ratast (±10). Võitja klassis osutus 12.c, kust jõudsime registreerida 14 ratturit. Teine ja kolmas koht 10.b (12 ratturit) ja 11.e (10 ratturit). Rõõmustasime ka jalgsi tulijate üle ja kiitsime 11.b klas-

si, kus selles kategoorias registreerisime 19 õpilast. Et päevale veel viimase särtsu ja lihvi lisada, lasime kooli töötajatest ja õpetajatest koosneval komisjonil valida välja ka rattamissid. Rattamisside kolmiku omanikeks osutusid Andres Käosaar, Monika Tõlgo ja Alexandra Pärma.

Jätkusuutlik idee

Kampaania on igati roheline - nii keskkonnasäästlikus kui organiseerituse mõttes. Kiita saime aga hiljem palju, seega miks mitte järgmisel aastal uuesti proovida. Ehk saab ka sellestki tore traditsioon, anname korralduse meie kooli rohelistele üle ja oleme koos ühiskonnas hoolivamad ning säästlikumad.

Alexandra Pärma ratas

Gingeri ratas

Monika Tõlgo ratas

See on kunstiajalugu

TEKST JA PILT TAAVET KUTSAR

Kui kooli tulin,
käis jutt mehest, kes elab nagu munk,
pealtnäha vaga, aga südamest punk.
Ilmselt.
Alati mõtlev, soliidne, tal väarikas maine,
kunstiajalugu on tema aine.

Esimene tund, kerge ärevus ja ootus,
kas on mul üldse mingit lootust?
Läheb lahti uks kui eest langev leier,
ah see siis ongi Priidu Beier!

Saime tundma teda ja tema stiili,
õppisime basiilikat ja kampaniili,
manerism, renessanss, gootika,
paleoliitikum, kauge eksootika.

Kõik on selge. Tegelt ka.

„Ou, tule välja, lähme kluppi ja..”
„Ma ei saa, mul on kunstiajaloo õppida.”

„Mis on siis sest? Mis nii erilist?”
„Ei tea sa Priidut, ega vist?
Nii mõnigi on tundnud häbi
käies kadalipust läbi: „

„Vastama tuleb...”

„...vastama tuleb härra Käbi.”

„Amfiteater ja triumfikaar,
templeid oli ka vist paar
ja siis see.. eee hmmm...erm...
sauna kohta öeldi term.
Oli vist ka rahualtar ja Eirene ehk Pax...?”

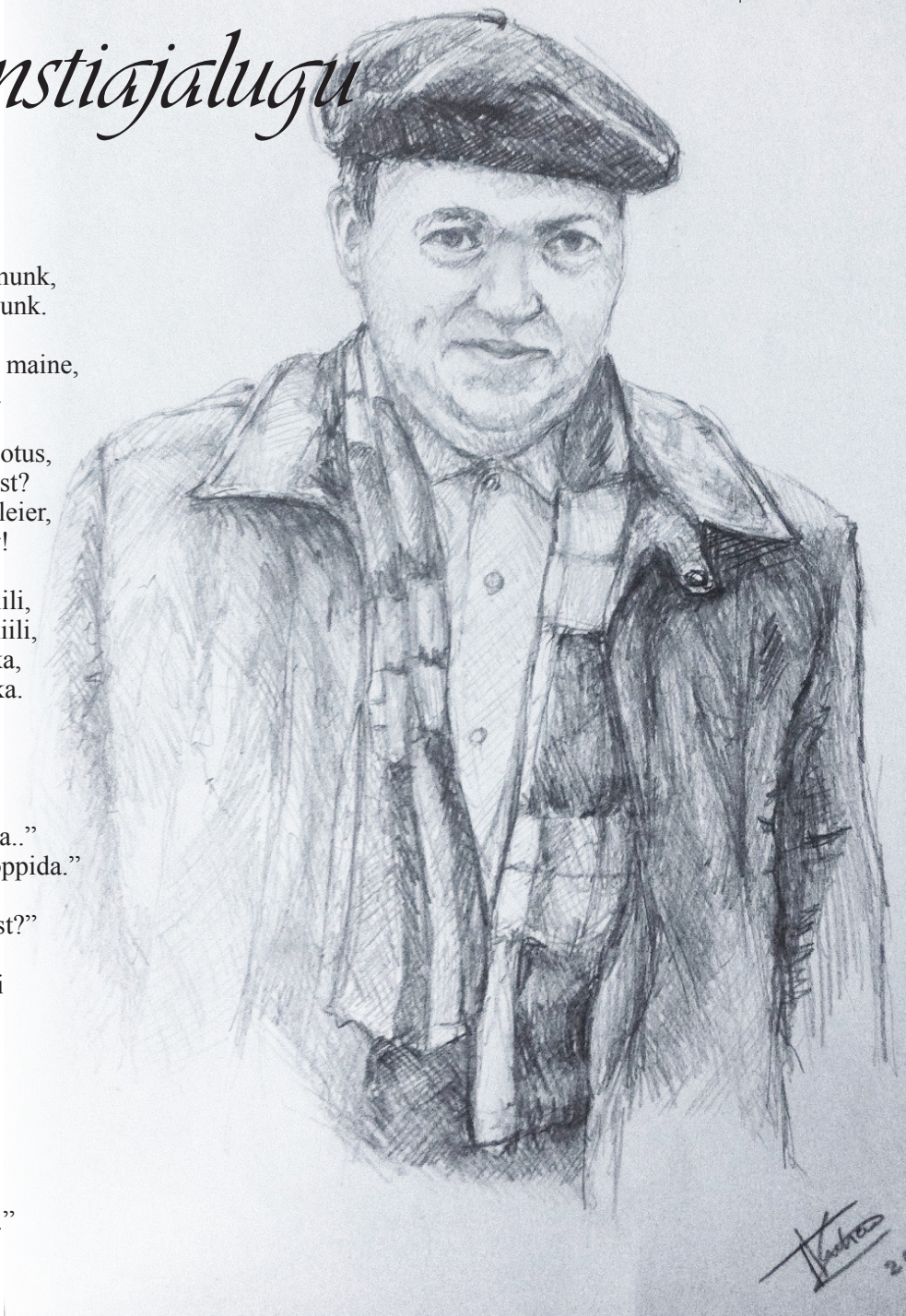
„Eee jah...istu, see on siis kaks.”

Siis kui tuleb arvestus
(võib öelda ka harvestus),
pead olema viisakas ja viks.
Tihti endalt küsid: miks?
Kuid vastust ei tea.
On hea, kui eelnev öö saad und
vähemalt üks tund.
Mina sain.

Nüüd on see läbi, ei iial eal
ei pea ma seisma enam seal
mõttes vaid Dürer, Rubens, Velazquez,
üksik ning abitu klassi ees.

Jah, see on see mees-
Bezuhhov, Moguci, Piirlup ja Maarler-
tānu kellele

teab raudselt terve treffnerisugu,
mis on kunstiajalugu.

REBASTE VÄLIMÄÄRAJA

REBASEL EI OLE SÕRMUST

REBANE PANEB SÖÖKLAS TALDRIKU ÜLEMISELE RIIULILE

REBANE JÄTAB TUALETIUKSE VÄLJAMINNES LAHTI

REBANE KUKUB, KUI UISUTADES ARVESTUSEKS ÕPPIMA HAKKAB

REBANE ARVAB IKKA VEEL, ET KLASSIDESSE 302 JA 308 SAAB SAMA TREPPI MÖÖDA

REBANE LASEB VANEMAD ÕPILASED SÖÖKLAJÄRJEKORRAS ETTE

REBANE HOIAB ENAMASTI PESAKONNA LÄHEDUSSE

REBANE ON UUDISHIMULIK JA KÜSIB KÜSIMUSI (MARUTAUDI POLE TUVASTATUD)

REBASENEIUD ON KOOLI TULLES ALATI MINGITUD

REBASEPOISID ON SILMARÕÕMUD VÄLJA VALINUD JA OOTAVAD ALGAVAT JOOKSUAEGA

TAGAPINGI LOOD

Alanud on uus kooliaasta, Treffneri džunglisse on tulnud uued elanikud. Piilusime, kuidas peavad end üleval uued tagapingielanikud. Kujutage ette: nägime rebaseid istumas tagapingis sama mugavalt nagu kodudiivanil - jalad laual, iPad'id/pod'id/phone'id süles. Hommikul joomata jäänud hommikukohv ja hoolikalt fooliumisse pakitud võileib vupsavad kotist välja ja pidusöök võib alata! Kust see tuleb? Võimalik, et vanemate treffneristide vembud on neile „eeskujuks“ olnud.

**LOE MIILANGUT KA INTERNETIST
WWW.HTG.TARTU.EE/MIILANG**

AJUD RAGISEMA

		N	E		A		R	H
			L					I
L			H	R		E		
N	R							
I		E				H		R
							N	L
		L		C	I			N
R					E			
H	C		N		L	R		